

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2013. december 12.*

„Fellebbezés — Közösségi védjegy — A »BASKAYA« szóelemet magában foglaló ábrás védjegy —
Felszólalás — Kétoldalú egyezmény — Valamely harmadik ország területe — A tényleges
használat fogalma”

A C-445/12. P. sz. ügyben,

a **Rivella International AG** (székhelye: Rothrist [Svájc], képviseli: C. Spintig Rechtsanwalt)

fellebbezőnek,

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2012. október 2-án benyújtott fellebbezése
tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli:
G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

a **Baskaya di Baskaya Alim e C. Sas** (székhelye: Grosseto [Olaszország])

beavatkozó az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano tanácselnök, A. Borg Barthet, E. Levits (előadó), M. Berger és S. Rodin bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: A. Impellizzeri tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2013. október 16-i tárgyalásra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a
főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

- 1 Fellebbezésével a Rivella International AG az Európai Unió Törvényszéke által a T-170/11. sz., Rivella International AG kontra OHIM – Baskaya di Baskaya Alim (BASKAYA) ügyben 2012. július 12-én hozott azon ítélet (a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amely elutasította a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) negyedik fellebbezési tanácsának a felperes és a Baskaya di Baskaya Alim e C. Sas közötti felszólalási eljárással kapcsolatban 2011. január 10-én hozott határozatával (R 534/2010–4. sz. ügy) (a továbbiakban: a jogvita tárgyát képező határozat) szemben benyújtott hatályon kívül helyezés iránti keresetét.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 207/2009/EK rendelet

- 2 A közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.) 8. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az (1) bekezdés alkalmazásában »korábbi védjegy«:

- a) a következőkben felsorolt minden olyan védjegy, amelynek bejelentési napja korábbi, mint a közösségi védjegybejelentés bejelentési napja, figyelembe véve – ha ennek helye van – az igényelt elsőbbségek napját:
 - i) közösségi védjegy;
 - ii) valamely tagállamban, illetve – Belgium, Luxemburg és Hollandia esetében – a Benelux Szellemitulajdon-védelmi Hivatalnál lajstromozott védjegy;
 - iii) nemzetközi megállapodás alapján a tagállamra [helyesebben: valamely tagállamra] kiterjedő hatállyal lajstromozott védjegy;
 - iv) nemzetközi megállapodás alapján a Közösségre kiterjedő hatállyal lajstromozott védjegy;

[...]”

- 3 A 207/2009 rendelet 42. cikke az OHIM előtti felszólalási eljárásokra vonatkozik. Szövege a következő:

„[...]”

(2) Ha a felszólalást korábbi közösségi védjegy jogosultja nyújtotta be, a bejelentő kérelmére igazolnia kell, hogy a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évben a felszólalás alapjául szolgáló korábbi közösségi védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő és a felszólalásban hivatkozott árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a Közösségben megkezdte, vagy kellőképpen igazolja a használat elmaradását, feltéve, hogy a korábbi közösségi védjegyet a közösségi védjegybejelentés meghirdetésének napjánál legalább öt évvel korábban lajstromozták. Ilyen igazolás hiányában a felszólalást el kell utasítani. Ha a korábbi közösségi védjegyet csak az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy részével kapcsolatban használták, a felszólalás vizsgálata során úgy kell tekinteni, mintha a védjegyet csak az érintett áruk, illetve szolgáltatások tekintetében lajstromozták volna.

(3) A 8. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett korábbi nemzeti védjegyre a (2) bekezdést kell alkalmazni, azzal az eltéréssel, hogy a Közösségben való használaton az abban a tagállamban való használatot kell érteni, amelyben a korábbi nemzeti védjegy oltalom alatt áll.

[...]”

- 4 E rendelet 160. cikke, amely a nemzetközi lajstromozás tárgyát képező megjelölések használatára vonatkozik, a következőket mondja ki:

„A [...] 42. cikk (2) bekezdésének [...] alkalmazásában a lajstromozás napján a 152. cikk (2) bekezdése szerinti meghirdetés napját kell érteni az Európai Közösséget megjelölő nemzetközi lajstromozás tárgyát képező megjelölés Közösségben történő tényleges használatának kezdete szempontjából.”

A 2008/95/EK irányelv

- 5 A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 299., 25. o.) 10. cikkének (1) bekezdése a következőképpen szól:

„Ha a jogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg a tagállamban a védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, a védjegyoltalomra alkalmazni kell az ebben az irányelvben előírt jogkövetkezményeket, kivéve, ha a jogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.”

A Madridi Megállapodás

- 6 A védjegyek nemzetközi lajstromozásáról szóló 1891. április 14-i madridi megállapodás módosított változata (a továbbiakban: Madridi Megállapodás), 4. cikkének (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„A lajstromozás időpontjától kezdve [...] a védjegyet az összes érintett szerződő fél területén ugyanaz az oltalom illeti meg, mintha a védjegyet az adott szerződő fél hivatalánál közvetlenül jelentették volna be. [...]”

Az 1892. évi egyezmény

- 7 A Svájc és Németország között létrejött, 1892. április 13-án Berlinben aláírt, a szabadalmak, a formatervezési minták és a védjegyek kölcsönös oltalmáról szóló egyezmény módosított változata (a továbbiakban: 1892. évi egyezmény) 5. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy azok a hátrányos jogkövetkezmények, amelyek a szerződő felek jogrendje értelmében abból erednének, hogy a gyári vagy kereskedelmi védjegy használatát a meghatározott időn belül nem kezdték meg vagy meghatározott időn keresztül nem folytatták, csak akkor következnek be, ha a használat (hiánya) a másik fél területén történt.

A jogvita alapját képező tényállás

- 8 2007. október 25-én a Baskaya di Baskaya Alim e C. Sas – a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján – közösségi védjegybejelentési kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz.

- 9 A lajstromoztatni kívánt védjegy a következő ábrás megjelölés volt:

- 10 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 29., 30. és 32. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, amelyek az egyes osztályok vonatkozásában az alábbi leírásnak felelnek meg:
- 29. osztály: „Hús, hal, baromfi és vadhús; húskivonatok; tartósított, szárított és főtt gyümölcs és zöldség; zselék, dzsemek, gyümölcszósok; tojások, tej és tejtermékek; étkezési olajok és zsírok”;
 - 30. osztály: „Kávé, tea, kakaó, cukor, rizs, tapióka, szágó, pótkávé; liszt és gabonafélékből készült készítmények, kenyér, süteménytészta és cukrászsütemények, fagylaltok; méz, melasz; élesztő, sütőpor; só, mustár; ecet, szósok (fűszerek); fűszerek; jég”;
 - 32. osztály: „Sörök; ásványvíz és szénsavas víz és más alkoholmentes italok; gyümölcsitalok és gyümölcslevek; szörpök és italok készítéséhez használt egyéb készítmények”.
- 11 A közösségi védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2008. március 31-i, 13/2008. számában hirdették meg.
- 12 2008. június 30-án a fellebbező a 40/94 rendelet 42. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 41. cikke) alapján felszólalást nyújtott be a bejelentett védjegy lajstromozásával szemben, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja (jelenleg a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja) értelmében vett összetéveszthetőségre hivatkozva.
- 13 A felszólalás az 1992. június 30-án 470542. számon lajstromozott és oltalmát tekintve 2012. június 30-ig terjedő hatállyal meghosszabbított, korábbi nemzetközi ábrás védjegyen alapult, amely Németországra, Spanyolországra, Franciaországra, Olaszországra, Ausztriára és a Benelux országokra kiterjedő hatállyal, a Nizzai Megállapodás szerinti 32. osztályba tartozó, alábbi árukra vonatkozott: „sörök, világos és barna sörök; ásványvizek és szénsavas vizek, és egyéb alkoholmentes italok; szörpök és italokhoz felhasznált más készítmények”. E védjegy ábrája a következő:

- 14 A fellebbező, miután felhívták a korábbi védjegy használatának igazolására, 2009. május 31-én közölte, hogy a felszólalását csak a nemzetközi védjegy német része vonatkozásában tartja fenn, illetve a Svájcban történt használat bizonyítására több iratot is benyújtott. Ebben a tekintetben az 1892. évi egyezmény 5. cikkére hivatkozott. Ezen egyezmény szerint a svájci használat a németországi használattal egyenértékű.

- 15 2010. február 8-i határozatával a felszólalási osztály a korábbi védjegy használatára vonatkozó bizonyíték hiányában elutasította a felszólalást. Megállapította, hogy a benyújtott iratokból az tűnik ki, hogy a felszólalás alátámasztásaként hivatkozott védjegyet csak Svájcban használták, és kizárta az 1892. évi egyezmény alkalmazását.
- 16 2010. április 7-én a fellebbező fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a felszólalási osztály határozatával szemben.
- 17 A jogvita tárgyát képező határozattal az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa azzal az indokolással utasította el a fellebbezést, hogy a felszólalás alátámasztásaként hivatkozott korábbi védjegy tényleges használatának igazolása csak a Svájci Államszövetségre vonatkozott. A fellebbezési tanács úgy vélte, hogy az egyetlen releváns jogszabály a 207/2009 rendelet, illetve közelebbről e rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdése, amely szerint a korábbi védjegynek abban a tagállamban kell tényleges használat tárgyát képeznie, amelyben az oltalom alatt áll.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 18 A Törvényszék Hivatalához 2011. március 17-én érkezett keresetlevelében a fellebbező a jogvita tárgyát képező határozat hatályon kívül helyezését kérte.
- 19 Keresetének alátámasztásaként a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértésére alapított – egyetlen – jogalapra hivatkozott.
- 20 A fellebbező közelebbről arra hivatkozott, hogy amennyiben az 1892. évi egyezmény 5. cikkének (1) bekezdése alapján valamely védjegy németországi használatát – annak Svájcban történt használatára tekintettel – bizonyítottnak kell tekinteni, ő nem köteles a korábbi védjegy Németországban történt tényleges használatát bizonyítani.
- 21 A Törvényszék a megtámadott ítélet 22–36. pontjában elsőként azt a kérdést vizsgálta, hogy a korábbi védjegy tényleges használatát mely terület vonatkozásában kellett volna bizonyítani.
- 22 A megtámadott ítélet 26. pontjában a Törvényszék rámutatott arra, hogy „a közösségi védjegybejelentéssel szembeni felszólalás indokainak bizonyításához kapcsolódó kérdéseket és a védjegyhasználat területi vonatkozásaihoz kapcsolódó kérdéseket a 207/2009 rendelet idevágó rendelkezései szabályozzák”, a tagállamok belső jogrendjétől függetlenül. E tekintetben ezen ítélet 27. pontjában a Törvényszék pontosította, hogy a közösségi védjegyre vonatkozó felszólalási eljárásban hivatkozott korábbi védjegy nemzeti vagy nemzetközi mivoltából egyáltalán nem következik az e korábbi védjegyre irányadó nemzeti jog alkalmazása.
- 23 A Törvényszék tehát megállapította, hogy bár a védjegylajstromozási eljárások az egyes tagállamok nemzeti jogának hatálya alá tartoznak, ugyanez azonban nem mondható el azon terület meghatározását illetően, amelynek tekintetében a korábbi védjegy tényleges használatát igazolni kell, ugyanis ezt a kérdést az uniós jogi rendelkezések szabályozzák.
- 24 Egyébként a Törvényszék a megtámadott ítélet 36. pontjában úgy vélekedett, hogy bár bizonyos esetekben alkalmazni lehet a nemzeti jogot, a 207/2009 rendelet a védjegyek oltalmát illetően a nemzeti rendszerek és a közösségi rendszer egyidejű fennállásáról (párhuzamos oltalmi rendszer) rendelkezik.
- 25 Másodszor, a Törvényszék a megtámadott ítélet 37–40. pontjában úgy vélekedett, hogy a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) bekezdése alapján a korábbi nemzetközi védjegyeket illetően is megkövetelhető azok tényleges használatának igazolása, hiszen az ilyen védjegyek egyenértékűnek minősülnek a nemzeti védjegyekkel.

- 26 E körülményekre tekintettel a Törvényszék elutasította a fellebbezőnek a határozat hatályon kívül helyezése iránt előterjesztett keresetét.

A felek kérelmei

- 27 Fellebbezésében a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, és az OHIM-ot kötelezze a Bíróság és a Törvényszék előtti eljárás során felmerült költségek viselésére.
- 28 Az OHIM azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

- 29 Fellebbezésének alátámasztásaként a fellebbező a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértésére alapított – egyetlen – jogalapra hivatkozik. E jogalap három részből áll.

A jogalap első részéről

A felek érvei

- 30 A fellebbező úgy véli, hogy a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdése nem alkalmazható az olyan védjegyekre, amelyeket valamely tagállamra kiterjedő hatállyal lajstromoztak nemzetközi védjegyként.
- 31 E rendelkezés szövegére támaszkodva arra hivatkozik, hogy az explicit módon csak a „korábbi közösségi védjegyekre”, valamint a „korábbi nemzeti védjegyekre” vonatkozik, és nem az említett rendelet 8. cikkének (2) bekezdésében szereplő esetekre, amely rendelkezés az általánosabb, „korábbi védjegyek” kifejezést alkalmazza. Így szerinte a bejelentett védjeggyel ütköző korábbi védjegy e 8. cikk (2) bekezdése c) pontjának hatálya alá tartozik.
- 32 Mivel e korábbi védjegyet nemzetközi védjegyként lajstromozták, ezért a Törvényszék szerinte tévesen követelte meg a fellebbezőtől azt, hogy igazolja annak németországi használatát.
- 33 Az OHIM hangsúlyozza, hogy a 207/2009 rendelet 160. cikke értelmében a rendelet 42. cikkéből eredő használati kötelezettséget az említett rendelet 160. cikke kifejezetten előírja az Európai Uniót megjelölő nemzetközi védjegyekre nézve.

A Bíróság álláspontja

- 34 Egyetlen jogalapjának első részében a fellebbező úgy vélekedik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a tényleges használatnak a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) és (3) bekezdésében foglalt szempontját alkalmazta az ő korábbi védjegyére, miközben az olyan nemzetközi védjegy, amely nem e rendelkezés hatálya alá tartozik.
- 35 Először is, hangsúlyozni kell, hogy a 207/2009 rendelet 42. cikkének szövegéből kiderül, hogy e cikk (2) bekezdése a korábbi közösségi védjegyekre, míg annak (3) bekezdése a korábbi nemzeti védjegyekre vonatkozik.
- 36 Azt is meg kell állapítani, hogy e két bekezdés nem tesz különbséget a nemzeti védjegyek és az olyan védjegyek között, amelyeket nemzetközi védjegyként lajstromoztak.

- 37 Ugyanakkor a 207/2009 rendelet 42. cikkének (3) bekezdésében említett „korábbi nemzeti védjegyek” alatt azokat a védjegyeket kell érteni, amelyek valamely tagállamra kiterjedő oltalommal rendelkeznek, függetlenül attól, hogy nemzeti vagy nemzetközi úton lajstromozták-e őket.
- 38 E cikk (3) bekezdése ugyanis előírja, hogy az ott meghatározott szabályokat a 207/2009 rendelet 8. cikke (2) bekezdésének a) pontjában említett „korábbi nemzeti védjegyekre” is alkalmazni kell, anélkül hogy különbséget kellene tenni az ezen utóbbi rendelkezésben említett „korábbi védjegyek” négy kategóriája szerint, amelyek között szerepelnek például azok a védjegyek is, amelyeket valamely tagállamra kiterjedő hatállyal lajstromoztak nemzetközi védjegyként.
- 39 Ennélfogva a 207/2009 rendelet 42. cikkének (3) bekezdése csak a korábbi közösségi védjegyeknek a közösségi területen történő használatára vonatkozó, az e rendelet 42. cikkének (2) bekezdéséből eredő követelménynek azoknak a korábbi nemzeti védjegyeknek az esetére való alkalmazásával kapcsolatos, amelyek tekintetében a valamely tagállam területén történő használatot követelik meg.
- 40 Másodszor, a fellebbező által kifejtett értelmezés, amelynek az a hatása, hogy kizárja a használatra vonatkozó alapvető követelmény alkalmazási köréből a nemzetközi védjegyeket, megkerüli azt az oltalmi rendszert, amelybe a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdése is illeszkedik, valamint e rendelkezések hatékony érvényesülését. Hangsúlyozni kell egyfelől különösen azt, hogy az említett rendelet (10) preambulumbekkezdése, amely a védjegy időbeli elsőbbségének elvére emlékeztet, nem tesz semmiféle különbséget a felszólalás tárgyát képező védjegy fajtája szerint. Másfelől, a 207/2009 rendelet 160. cikkéből, amely a lajstromozás időpontjának meghatározása keretén belül a nemzetközi védjegyeken alapuló felszólalásokat illetően megköveteli a használatot, szintén ez derül ki.
- 41 Lényegében a Törvényszék ezt hangsúlyozta, amikor a megtámadott ítélet 38. pontjában emlékeztetett arra, hogy a Madridi Megállapodás 4. cikkének (1) bekezdése, valamint a Madridi Megállapodáshoz kapcsolódó jegyzőkönyv 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja akként rendelkezik, hogy a védjegyet az összes érintett szerződő fél területén ugyanaz az oltalom illeti meg, mintha a védjegyet az adott szerződő fél hivatalánál közvetlenül jelentették volna be.
- 42 Ennélfogva e rendelkezések értelmében a 207/2009 rendelet 8. cikke (2) bekezdése a) pontjának iii. alpontja szerinti, „nemzetközi megállapodás alapján [valamely] tagállamra kiterjedő hatállyal lajstromozott védjegyek” ugyanazon szabályrendszer alá tartoznak, mint az ugyanezen 8. cikk (2) bekezdése a) pontjának ii. alpontja szerinti „valamely tagállamban lajstromozott védjegyek”.
- 43 Ennélfogva a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a fellebbező védjegyre a 207/2009 rendelet 42. cikkének (3) bekezdését alkalmazta.
- 44 Ennek alapján a fellebbező nem hivatkozhat arra, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítélet 33. és 38. pontjában kifejtett indokolás ellentmondásos. Ugyanis, míg ugyanezen ítélet 33. pontjában a Törvényszék lényegében azt hangsúlyozta, hogy a tényleges használat fogalma a közösségi védjegybejelentési eljárás keretén belül harmonizáció tárgyát képezte, az említett ítélet 38. pontjában egy nemzetközi védjegynek a valamely tagállam területére kiterjedő érvényességére hivatkozott.
- 45 Következésképpen az egyetlen jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A jogalap második részéről

A felek érvei

- 46 Egyetlen jogalapjának második részében a fellebbező úgy vélekedik, szemben a Törvényszék által megállapítottakkal, hogy a nemzeti úton lajstromozott védjegyek „területi hatályának” kérdésére kizárólag a nemzeti jog az irányadó. Különösen ez az eset áll fenn a nemzetközi megállapodás alapján valamely tagállamra kiterjedő hatállyal lajstromozott nemzeti védjegyek esetében.
- 47 Az OHIM úgy véli, hogy a korábbi védjegy használatának fogalmát a 207/2009 rendelet keretén belül egységesen kell értelmezni, amely rendelet kimerítő jelleggel szabályozza a szóban forgó használat jellegét, valamint azt a területet, amelynek tekintetében a használatot bizonyítani kell. E tekintetben, bár az 1892. évi egyezmény joghatásokkal járhat a német védjegyjogot illetően, a közösségi védjegyrendszer tekintetében nincsenek joghatásai.

A Bíróság álláspontja

- 48 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a közösségi védjegyszabályozás szabályok együtteséből álló, sajátos célokat követő önálló rendszer, amelynek alkalmazása független a nemzeti rendszerektől (a Bíróság C-190/10. sz. Génesis-ügyben 2012. március 22-én hozott ítéletének 36. pontja és C-320/12. sz. Malaysia Dairy Industries ügyben 2013. június 27-én hozott ítéletének 33. pontja).
- 49 E tekintetben a fellebbező nem vonhatja kétségbe azokat a megállapításokat, amelyeket a Törvényszék a védjegyhasználat fogalmát illetően a Bíróság C-234/06. P. sz., Il Ponte Finanziara kontra OHIM ügyben 2007. szeptember 13-án hozott ítéletére (EBHT 2007., I-7333. o.) alapított. Ebben az ítéletben ugyanis, miként arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 34. pontjában emlékeztetett, a Bíróság kimondta, hogy a defenzív védjegy nemzeti jogi fogalma, amelynek értelmében a korábbi védjegyek a nemzeti jog alapján akkor is oltalomban részesülnek, ha használatuk nem állapítható meg, nem akadályozhatja a közösségi védjegyek lajstromozását.
- 50 Ez akkor lenne másként, ha a közösségi védjegyre vonatkozó szabályok nem irányoznának elő harmonizációt a védjegyhasználat fogalmát illetően.
- 51 Márpedig a 2008/95 irányelv – amelynek célja a nemzeti védjegyjogi szabályozások harmonizációja – 10. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy bizonyos határidő elteltét követően az a védjegy, amelyet a jogosultja az érintett tagállamban nem használ, az ezen irányelv által előírt szankciókkal, többek között a védjegy érvénytelenségének jogkövetkezményével sújtható.
- 52 Ennélfogva a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot akkor, amikor azt állapította meg, hogy a közösségi védjegynek az Unió területén való használatának fogalmára kizárólag az uniós jog az irányadó.
- 53 Következésképpen az egyetlen jogalap második részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A jogalap harmadik részéről

A felek érvei

- 54 A fellebbező szerint az a körülmény, hogy annak a védjegynek a német területen való használata, amelynek a lajstromozását kéri, megtiltható az 1892. évi egyezmény alapján, kihatással lenne a közösségi védjegy egységes jellegére. Márpedig, ha elismerjük, hogy az ilyen védjegy egységességének elve alól is vannak kivételek, ez utóbbiakról a 207/2009 rendeletnek kifejezetten rendelkeznie kellene, miként az e rendelet (3) preambulumbekzdéséből kiderül.
- 55 Az OHIM – az említett rendelet 111. és 165. cikkére való hivatkozással – hangsúlyozza, hogy a közösségi védjegy egységes jellegének elve nem feltétlen jellegű elv.

A Bíróság álláspontja

- 56 Emlékeztetni kell arra, hogy a védjegy egységes jellegének elve alól léteznek olyan kivételek, amelyekről a 207/2009 rendelet is rendelkezik.
- 57 Különösen e rendelet 11. cikke a helyi jelentőségűt nem meghaladó korábbi jog jogosultja számára is lehetővé teszi azt, hogy a közösségi védjegy azon a területen történő használatával szemben, ahol e jog oltalom alatt áll, fellépjen, amennyiben az érintett tagállam joga ezt lehetővé teszi.
- 58 Ennélfogva a Törvényszék a megtámadott ítélet 36. pontjában helyesen állapította meg azt, hogy a védjegy egységes jellegének elve nem feltétlen jellegű elv.
- 59 Ebből az következik, hogy az egyetlen jogalap harmadik része sem megalapozott, ezért a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 60 A Bíróság eljárási szabályzata 138. cikkének (1) bekezdése értelmében, amelyet ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásra is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Rivella International AG-t, mivel pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**
- 2) A Bíróság a Rivella International AG-t kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások